

drive Politik. Derimod er der en Side af Indsamlingsvirksomheden, hvor jeg ikke kan fritkende Regjeringen for Ansvar. Det er den Indsamling, der finder Sted hos underordnede Embedsmænd, jeg vil sige ligegyldigt i hvilket Diemed. Jeg tilstaar, at det gjør et underligt Indtryk at se saavel Kommuner som smaa Embedsmænd blive Bidragdere til Statskassen i denne Sag; det er ganske aparte at se, at Kjøbenhavns Kommune, som ikke har Raad til at give 7000 Kr. til sin Fødselsstiftelse — det er jo for dyrt for denne stakkels fattige Kommune, medmindre den faar paalagt Befolningens en Hestefat til et 3—4 Gange saa stort Beløb — er i Stand til at bygge et Slot til Kongen (Afbrydelse). Jo, i denne Kommune bliver der indsalet til et saadant Slot; man anmoder Indviderne om at bidrage, og Kommunen bestaar af Indvidere, altsaa denne Kommune, der er saa fattig, at den maa paalægge Indviderne en Skat, fordi den ikke har Raad til at give 7000 Kr. til sin Fødselsstiftelse, kan magelig udrede det andet Beløb. Det Samme foregaar i andre Kommuner. Marlig faae vi en Række Anmodninger fra Kommuner om Bidrag til deres Realskoler, dem kunne de ikke selv bestrebe, men de have Raad til at bygge et Slot (Afbrydelse). Kommunerne eller deres Befolning komme ud paa Et, eller maaske det ærede Medlem nu ikke mere efter de sidste Valg vil reane Kjøbenhavns Kommune og Kjøbenhavns Indvidere for Et? Politisk talt er der jo ganske vist kommet nogen Forskjel. Men det var nærmest Indsamlingen blandt Embedsmændene, jeg foreløbig vilde gjøre opmærksom paa, det Andet er mere en privat Sag. Der finder Sted, som offentlig nævnt i Bladene — jeg fremhæver ikke noget Nytt — baade under Toldtaten og under Militæretaten en Indsamling af de Overordnede paa en saadan Maade, at det ikke kan forstås anderledes, end at der bliver lagt et Tryk paa de Underordnede for at faae dem til at betale til Indsamlingen. Der bliver dikteret dem Sætser, som findes passende for hver især. Det er utvivlsomt sket i Toldtaten og, saavidt jeg veed, ogsaa i enkelte militære Korps. De vedkommende Overordnede have foreslaaet visse Sætser, som man finder det passende, at hver Enkelt betaler. Det ser ret mærkeligt ud, at man saaledes sætter fattige Embedsmænd i Skat; samtidig med, at man paa Finantsloven gjen-nemgaende foreslaar deres Gager forhøiede, erklærer man paa disse Indsamlingslister, at der ikke er det Mindste i Veien for, at de kunne udrede saa og saa mange Kroner

og Dre om Ugen eller Maaneden til at pynte op paa Slottet med. Jeg tror, at det er ikke blot fuldkommen usømmeligt og uretfærdigt imod de Vedkommende, der blive gjorte til Gjenstand for dette Tryk, men ogsaa at det er en Udsærd, som Regjeringen ikke bør taale, alene af Hensyn til den Mangel paa Takt overfor Statens øverste Overhoved, som ligger til Grund for denne Fremgangsmaade: at presse fattige Folk til at give af deres knappe Gager for at faae Slottet pyntet. Lad de rige Folk give Bidrag til dette, det finder jeg kan være i sin Orden, det kommer i alt Fald ikke os ved, men at Administrationens Embedsmænd af deres Foresatte presses paa en saadan Maade til at give Beløb til dette Formaal, er utilgiveligt. Noget Saadant bør ikke gaa upaa-talt hen fra den høie Regjerings Side. Jeg forstaar meget godt, at en og anden Foresat — det er jo dem, der ville høre Uren, naar de komme med Penacens, de stakkels Djævel, som bringe deres sidste Dre til Indsamlingen, er der Ingen, der tænker paa — undertiden kan være ubetænksom nok til at ville indhynde sig paa denne Maade. Men ligesom jeg er fuldkommen overbevist om, at det paa de Steder, hvor man nærmest har beregnet at ville indhynde sig, vil fremkalde Forargelse, saaledes tilfølar jeg, at det underer mig, at den høie Regjering ikke har set, at den skylder ikke blot sine underordnede Embedsmænd, men ogsaa Kongen, hvis Navn drages ind med i denne usømmelige Fremgangsmaade, at værne ham imod en saadan Takløshed, som her er sket. Men fra den høie Regjerings Side er der ikke sket det Allermindste. Det florerer stadig, Systemet begyndte i Toldtaten, og det er kommet saa vidt, at der er bleven steint over det i Odense, hvor Forslaget rigtignok faldt igjennem (Afbrydelse af Jagd). Ja, det beviser, at man paa sine Steder ikke er under Biffen. Naar jeg nu vender mig til Finantslovsforlaget i sin Almindelighed og ikke mere dvæler ved disse enkelte Smaaspørgsmaal, som jeg har været nødt til at fremdrage, men som jeg er glad ved nu at være færdig med, saa er der Noget, som i høi Grad forbauser mig: den Reformlyst, som lyser ud af Finantslovsforlaget. Det er et Forslag, som tyder paa, at vi have en Regjering, som baade kan og vil føre Noget igjennem. Det er store Opgaver, den har sat sig, der er ikke det Omraade, hvor Regjeringen ikke har sat sig saadanne. Paa § 6 staar Opførelsen af en ny Postgaard, § 19 opretter et helt nyt Departement for Handelen. Ja, Regjeringsens Interesse for Handelen er aldeles overraskende, vi have set, hvad den